

Si Diis placet. *τουτω*, pro *τέτω*, *Datius Atticus*. Sunt qui loco huius legant *πρω δη*, huic sanè. Sed hoc leuius. *επ*, *ετα*, aduerbium quod obiurganti cõuenit. *Ξωίης*] *ξωίημι*, intelligo à *σω* & *ημι* cõpositum, facit imperfectum *ξωίλω*, *ης*. loco cuius vsitatus est imperfectum primitiui *ξωίειον*, *ξωίεις*, & contractè *ξωίωω*, *ξωίεις*, vel Atticè *ει* in η mu-

Ασκειν τον υόν τον επιχρειον ζόπον
Χρ. Τα τετο κείνεις; *Καρ. Δηλονοπή και τυφλώ*

Γνώμαι δοκεί τεθ. *ως σφοδρ* *εστι συμφέρων*
Το μηδεν ασkein υγιες εν τω νυω χρονω.

Χρ. Ουκ εδ *οπως ο χρησμος εις τουτι ρεπει.*
Αλλ εις ετερον τι μεζιον. ην δλ *η μιν φεραση,*
Ος τις ποτ *εστιν εποσι και τε χαιεν,*
Και τε δεομυθ *ηλθε με* *νων ενθαδ,*
Πυθοιμεθ αν τον χρησμον ημω *ο, τι νοει.*

*Καρ. Αγε δη συ, φερετερον σαυτον ος ης ει, φερα-
 Gon.*
Η τα πι τούτοις δρω. *Χρ. Λέγων και ταχυ
 πάνυ.*

GERARDVS. *Ασκειν*, post φράζεσθαι. *Quæ mēs Apollinis tibi reuelata*, iubet te *ασκειν* exercere.

Σχόλια. Τὸν ἐπιχώριον τρόπον.] καὶ τὴν ἐπιχώριον πολιτείαν ἢ τὴν ἀθηναιῶν ἀντιτεταγμένην, τὸ τῆς πολιτείας ἑαυτὸν τε καὶ δυσκίνητον δεῖδ ασκειν.

GERARDVS. *Επιχώριον.*] Si vereris, inquit, ne ideo tuus filius olim ditescat, quod ingenio sit mansuetiore, & moribus simplicioribus, vis scire quid diues euadat? fac, quantum in te est, vt moribus assuescat vernaculis: nam nostratibus moribus alibi nusquam mores sunt corruptiores, quare & ad opes parandas aptiores. Tuum autem filium nostris moribus imbuendum, admonet Apollo, dum te ad hunc cæcum mittit, qui typum gerit nostratum hominum: hi enim diuitiarum, dignitatum & honorum cupiditate nimia excaecati, virtutibus relictis, in vitia feruntur præcipites. *πρω sci-* **E** *licei τρόπω*, quo pacto. *δηλονοτή*, vt pro ὅτι legimus quandoque ὅτιη, ita pro δηλονότι, hęc vides δηλονοτή.

Σχόλια. *Και τυφλώ.*] ἢ τοι πρὸς τὸν πλεονέτα ἀνιτιλόμωτος, ἢ τὸν πρὸν τῷ νῷ νοῦς γὰρ ὄρα. καὶ νοῦς ἀκούει. *καθ' ἑαυτὸν* ὁ τυφλὸς πῶς πορεύεται εὐθέως ἐποιεῖται, πρὸς τὸ ὀμνηρικὸν δέ. *Και κ' ἀλαός τοι ξένην ἐξερκρίνει* τὸ σήμα. *τυφλώ* ἢ οὐχὶ ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ πῶς καρδιαν, γουτέστιν ἀνοήτω. *παροιμία δ' ἐστὶ*, τυφλῶ δ' ἴλα τα μαρτύρια. *τὸ ἢ ἐξῆς*, ὅτι σφοδρὰ ἐστὶ τὸ συμφέρον, τὸ μηδὲν ὑγιᾶς ασκειν. ἀλλως, *παροιμία ἐστὶ* πρὸ τυφλῶ δ' ἴλον ἐπὶ τῷ πάνυ ἀφεισάτων λεγομένη, *τα γὰρ* τοῖς τυφλοῖς τοῖς βλέπεισι ἀφεισάτα σφοδρὰ. λέγει ἢ ὡς ὁ κελύφας σε τυφλῶ ἀνδρὶ ἐπακολευθῆν δ' ἴλόν γε ἐντεῦθεν καθίσεισιν, ὡς καὶ τυφλὸς ἀν γνοίη τὸ το, ὡς ὅ πάντες μετέρχονται, τὸ δ' εἶ καὶ τὸν σὸν υἱὸν μετελθέην. ἢ ὅτι ἐπειδὴ πάντες πῶς ἀδικον πολλοὶ ἴκαν μετέρχονται, ἐπέ γε ὁ ἀπόλλων, ὡς ἢ ἀν ἐτύχοις πάντως τοῖς τοῖς ἐσαι. καὶ ἀκόλθεαι αὐτῶ, ἢ γοῶν πῶς αὐτῶ αὐτῶ καὶ σὺ μετέρχεσθαι ὄδον.

GERARDVS. *Και τυφλώ.* Non de cæco Pluto hæc dicuntur, sed respicit Aristophanes ad hyperbolen prouerbialem, qua vti solemus, dum dicimus cuiquam qui ingenio sit obtusiore, Hoc vel cæco appareat. In qua dicendi formula quod

tato *ξωίης*. *σκαβῶτε*. *Quemadmodum homines ingenio prompto*, paratòque consilio, & ad res scitè gerendas idoneos, vocant *δεξιᾶς* dextros: ita stultos & hebetes, animòque rusticano vocant *σκαβῶς*, id est sinistros. Quod ab vsu manuum est desumptum. *αφεισάτα* manifestissima, & cognitu facilissima, vel aduerbium esto, clarissime, apertissime.

Vt filium nostratum moribus imbuas?
C H. Vnde istud conuicis? *C A. Hoc vel cæ-*
cus viderit,

Quòd maxime conducatur, hoc nunc tempore Nihil quicquam fieri quenquā hominē conarier.

C H. Αι hoc mihi non fit verisimile Cario,
Quòd in istam partem propendeat oraculum:
Sed in aliud longè maius. Quòd si vir hic
Nobis aperiat, quisnam sit, cuius rei
Causa, aut qua re indigens, nobiscū huc venerit,
Fortè assequemur oraculum, quid innuat.

C A. Age tu, dic hoc primum mihi, quinquā vir sis:
Aut post minas sic faciam. *C H. Dicto opus est*
ciò.

corporis est transfertur ad animum. Oculis enim externa tantum videmus, mentis autem iudicio & ratione cognoscimus quæ interna sunt, & sensibus non obuia. *Γνώμαι τὸτο*,] nosse hoc, duo hæc verba loco nominatiui ponuntur ante verbum *δοκεί*, idem enim est *γνώμαι τὸτο* quod *γνώσις τήτου*, huiusce rei cognitio perspicua est etiam cæco, id est, *bar-*do & stupido. τὸ τετο, id quod sequitur, nempe *ασκειν*, scitari, & in eo versari quod sit *μηδὲν ὑγιᾶς*, alienum à virtute & honesto. *εν τω νυω*. *Articulo πρω* cum aduerbio *νυω*, loco adiectiui ponuntur *εν τω νυω*, id est, *εν τω παρόντι*. *τελι* Atticè pro *τέτω*. in hunc sensum.

BISSETVS. *Ουκ εδ* *οπως ο χρησμος ετος ττο* *εδεμως λεγειν και δηλωω θελει.*

Σχόλια. *Ρεπει.*] φέρεται, δποβλέπει, εν μεταφορῆς τ ζυε.

GERARDVS. *Ρεπει*] vergit, inclinat. *Metaphora ab æquilibrio.* *τ χαριν*, τ *δεομυθ* τ *pro* *τινος* accipe, & ante *χαριν* præpositionem καὶ subintellige *δεομυθ*, cuius rei indigus. Notatur hoc verbo Pluti miseria & calamitas, quam ipse de exteriori cultu præ se ferebat. *με* *νων*. *Dualis numerus* Atticis amicus: communis lingua *με* *ημω* dixisset. *ενθαδ* *δὲ ενθαδε*, vt *τοδι* pro *τόδε*, huc. *συνθοιμεθα*. *Indefinitum β* modi optatiui à themate *συνθοινομαι*, cum *αν* iuncta hæc vox in modum transit potentialem.

Σχόλια. Τὸν χρησμὸν ἡμῶν ὅ, τι νοεῖ.] *Ἐπλάτων* τῷ νόμων η. τὸν ἢ γόμον ἡμῶν ὅ, τι νοεῖ *περὶ τα* *τοιαῦτα* *εδεν* *με* *εξεταζειν* *δ εἶ.*

GERARDVS. *Τὸν χρησμὸν.*] scriptoribus Atticis placet hæc casuum inuersio. Posteriori verbo dant casum verbi prioris. Dialectus communis dixisset, *συνθοιμεθ αν ο*, τι *χρησμος* *νοει*. Vbi Attica ait *συνθοιμεθ αν* τὸν *χρησμὸν*, ὅ, τι *νοει*. *Νο* discedit ab hoc genere, quod subest φράσιν *αυτων* ὄστις *ει*, pro φράσιν ὄστις αὐτὸς *ει*.

Σχόλια. *Η τα πι τούτοις.*] *τα* *ἐπὶ τῇ ἀπειλῇ* καὶ γὰρ ἢ *πεῦσις* *ἀνω ἀπειλητικῆ*. λέγει *οὐω* *βελιόν* *γε* *εστιν* *ἐξεπείν* *λόγω* *πειθεῖν* *τα* *ἢ* *βιαθεῖν* *τα*. ἢ ὡς *μη* *λέγοντες* *συ*, *βιαιόν* *τι* *διεπαράξομαι*. ἀλλως. *Η τα πι τούτοις.*] *ἢ* *γοῶν* *τα* *ἀκόλθεαι* *τοῖς* *μη* *ἐθέλυσιν* *ἑαυτῶν* *ἐμφάνειν*. *τα* *ἢ* *εστι*, **A** *iii*